

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **HIBIKI a. s.**, IČO 07594747
sídlem Vaníčkova 1639, 272 01 Kladno

zastoupená advokátkou Mgr. Petrou Hrachy
sídlem Cihlářská 643/19, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2022, č. j. 070318/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 4. 2022, č. j. OŽ/1656/22/Sv-8 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vinnou ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. k) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 527/2020 Sb. (dále jen „živnostenský zákon“), kterého se měla dopustit tím, že nejméně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin, dne 10. 9. 2021 v 10:03 a dne 30. 9. 2021 v 10:10 hodin v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona nezajistila viditelné označení svého sídla na adrese Vaníčкова 1639, 272 01 Kladno obchodní firmou a identifikačním číslem osoby (dále jen „IČO“). Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě předně namítá, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací, princip právní jistoty a princip předvídatelnosti správních rozhodnutí, čímž zasáhly do jejího ústavně zaručeného práva na rovné zacházení. Žalobkyně upozorňuje, že ve správním spise jsou založeny fotografie, které jednoznačně prokazují, že u vchodu do jejího sídla je umístěna tabule s viditelným označením její obchodní firmy včetně IČO. Podle žalobkyně tak bylo její sídlo označeno zcela v souladu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona.
3. Žalobkyně dále brojí proti dílčím skutkovým zjištěním a právním závěrům správní orgánů. Zejména namítá, že zahradní branka nebývá přes den zamčená a nikomu není bráněno ve vstupu do budovy, která je označena její obchodní firmou. V této souvislosti žalobkyně upozorňuje, že správní orgán I. stupně musel fotografie zachycující popelnice a garáže v zadní části zahrady pořídit minimálně dva metry za vstupní brankou. Pokud by přesto byla branka zamčená, nic by to podle žalobkyně neměnilo na skutečnosti, že budova sídla byla řádně označena. Dle žalobkyně přitom § 31 odst. 2 živnostenského zákona nepožaduje označení okolí objektu sídla.
4. Žalobkyně rovněž považuje za nezákonný závěr správních orgánů, že označení sídla musí být viditelné z veřejně dostupných míst. Za lichou shledává úvahu žalovaného, že by se veřejnost měla ostýchat vstoupit skrze branku do předzahrady jejího sídla. Většina spotřebitelů si totiž v dnešní době již cíleně vyhledává poskytovatele služeb na internetu, nikoliv náhodně na ulici, a proto nelze trvat na výkladu, že označení podnikatele musí být viditelné z veřejně dostupného místa.
5. Žalobkyně konečně namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu se svou dosavadní ustálenou praxí. S odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se společností HELLAND, s. r. o. (sp. zn. OŽ/4102/16/ML), Maridan s.r.o. (sp. zn. OŽ/2032/20/ML), Kamehameha s.r.o. (sp. zn. OŽ/2033/20/ML) a BONIMAD s.r.o. se sídlem na adrese Čs. armády 1979, 272 01 Kladno, žalobkyně namítá, že běžně postačuje označení podnikatele pouhou tabulí za zamčenými vstupními dveřmi do budovy sídla, tedy nikoliv označení viditelné z veřejně dostupného místa. Pakliže správní orgán I. stupně uvedenou praxi nerespektoval a ve prospěch žalobkyně nezjišťoval veškeré podstatné skutečnosti, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací. Žalobkyně konečně nesouhlasí se žalovaným, že předmětná rozhodnutí v obdobných věcech nevytváří ustálenou správní praxi, jelikož byla vydána za nouzového stavu.
6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě rekapituluje nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává. Zdůraznil při tom význam sídla pro doručování a důraz na ochranu spotřebitele jakožto slabší strany závazkového vztahu s podnikatelem, zmínil problematiku virtuálních sídel v souvislosti s prevencí legalizace výnosů z trestné činnosti. Žalovaný upozorňuje, že při kontrolách konaných ve dnech 22. 7. 2021, 10. 9. 2021 a dne 30. 9. 2021 byla vstupní branka k budově sídla žalobkyně

uzamčena, na zvonění nikdo nereagoval a označení obchodní firmou a IČO nebylo z veřejně dostupných míst viditelné. Odkázal rovněž na smlouvu o poskytnutí sídla ze dne 30. 10. 2018 uzavřenou mezi poskytovatelem sídla a žalobkyní, kterou si smluvní strany mimo jiné sjednaly, že poskytovatel zařídí v sídle umístění firmy uživatele (žalobkyně) na veřejně viditelném místě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Správní orgán I. stupně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin, 10. 9. 2021 v 10:03 a 30. 9. 2021 v 10:10 v rámci úkonů předcházejících kontrole podle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „kontrolní řád“) zjistil, že na adrese sídla žalobkyně se nachází rodinný dům, do kterého ústí jediný vstup z ulice Vaníčkova (viz záznamy ze dne 22. 7. 2021, č. j. OŽ/3914/21/Ta/146-1, ze dne 10. 9. 2021, č. j. OŽ/3914/21/Ta/146-3 a ze dne 30. 9. 2021, č. j. OŽ/3914/21/Ta/146-5). Jelikož na uzamčených vstupních vrátkách, na oplocení ani na fasádě domu či za okny nebylo nalezeno označení obchodní firmy a IČO žalobkyně, vzniklo správnímu orgánu I. stupně důvodné podezření, že žalobkyně porušila § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Na pokus o zazvonění na zvonek umístění na pravé straně sloupku za vrátky nikdo nereagoval. Jiný přístup na pozemek kontrolní orgán nenalezl. Správní orgán I. stupně při úkonech předcházejících kontrole pořídil fotodokumentaci, která je součástí správního spisu.
8. Správní orgán I. stupně žalobkyni oznámil zahájení kontroly její podnikatelské činnosti. Přitom ji seznámil se zjištěními, který učinil v rámci úkonů předcházejících kontrole (oznámení ze dne 15. 9. 2021, č. j. OŽ/3914/21/Ta/146-2). Zároveň ji vyzval, aby mu při výkonu kontroly poskytla potřebnou součinnost a poučil ji o následcích nesplnění povinnosti kontrolované osoby dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
9. Žalobkyně se vyjádřila dne 5. 10. 2021, a to tak, že požadovanou součinnost poskytne na ústním jednání dne 6. 10. 2021. Při ústním jednání žalobkyně odkázala na své písemné vyjádření předložené v jiném řízení týkající se stejného objektu včetně přiložené fotodokumentace), ze kterých plyne, že na objektu se nachází cedule, která dle jejího názoru viditelně označuje objekt, v němž má sídlo, a to zcela v souladu s požadavky § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Žalobkyně při ústním jednání doložila také smlouvu o poskytnutí sídla ze dne 30. 10. 2018.
10. Žalobkyně se s kontrolními zjištěními správního orgánu I. stupně seznámila prostřednictvím protokolu o kontrole ze dne 2. 11. 2021, č. j. OŽ/3914/21/Ta/146-8, proti kterému podala námitky. Zejména namítala, že objekt sídla je u vchodových dveří viditelně označen cedulí s její obchodní firmou a IČO. Na podporu svých námitek přiložila fotografii vchodových dveří včetně detailního záběru na informační ceduli v jejich levém spodním rohu. Rozporovala názor správního orgánu I. stupně, že označení objektu sídla je viditelné pouze tehdy, pokud jej lze spatřit z ulice. Upozornila na rezidenční charakter čtvrti, kde není možné firmy *velkolepě* označovat. Dále upozornila na postup správního orgánu I. stupně při kontrole společnosti Maridan s.r.o., kdy bylo za řádné označení považováno umístění informační cedule za vstupními dveřmi sídla společnosti, tedy nikoliv zvenčí.
11. Správní orgán I. stupně námitky žalobkyně zamítl (vyrozumění ze dne 8. 12. 2022, č. j. OŽ/3914/21/Ta/146-12), načež vůči žalobkyni zahájil podle § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 325/2020

Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) přestupkové řízení (oznámení ze dne 18. 3. 2022, č. j. OŽ/1656/22/Sv-5).

12. Žalobkyně ve vyjádření k zahájení přestupového řízení ze dne 29. 3. 2022 obvinění zcela odmítla, neboť jednoznačně prokázala, že budova řádně označena je. Uvedla, že branka není zamčená, přes den bývá obvykle otevřená a nikomu není bráněno ve vstupu k budově. Zákon neukládá označovat branku, ale jen objekt, ve kterém se sídlo nachází. Odkázala na praxi správního orgánu I. stupně ve věci kontroly společnosti Maridan s. r. o., neboť je-li v pořádku označení firmy ve vstupní chodbě objektu za *zavřenými* vstupními dveřmi, pak musí být v pořádku i označení na fasádě budovy, bez ohledu na tom, zda je či není viditelné z ulice.
13. Dne 12. 4. 2022 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. Dle něj bylo na základě kontrolních zjištění a pořízené fotodokumentace spolehlivě prokázáno, že objekt, v němž má žalobkyně sídlo, nebyl v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona viditelně označen obchodní firmou a IČO. Podle správního orgánu I. stupně přitom nepostačovalo označení u vchodových dveří umístěných z východní strany objektu, které nejsou z ulice Vaníčkova pro spotřebitele a kontrolní orgány viditelné. V této souvislosti správní orgán I. stupně upozornil, že při kontrolních úkonech byl objekt nepřístupný a na opakované zvonění nikdo nereagoval, a tudíž nebylo možné žalobkyni jakkoliv kontaktovat. K naplnění materiální stránky přestupku uvedl, že neoznačením sídla mohli být zejména spotřebitelé po určitou dobu uváděni v omyl. Rovněž nepřisvědčil námitce týkající se postupu vůči společnosti Maridan s.r.o., jelikož ta sídlí v objektu, který je víceúčelovou stavbou, nikoliv rodinným domem se zahradou, jako v případě sídla žalobkyně, tedy dispozičně zcela jinak řešeným objektem.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že sídlo představuje základní identifikační údaj právnické osoby a jeho řádné označení zajišťuje transparentnost podnikatelského prostředí ve vztahu k třetím osobám (spotřebitelům a obchodním partnerům) i orgánům veřejné moci. Dle žalovaného neobstojí námitka, že vstupní branka byla v době kontroly otevřená (tato námitka je v rozporu s kontrolním zjištěním a navíc byla účelově podána účelově až po zahájení přestupkového řízení), ani že fotografie musely být pořízeny ze zahrady před rodinným domem (to oprávněné úřední osoby popřely s tím, že fotografie pořídili přes branku, tj. z ulice). Žalovaný dále upozornil, že označení obchodní firmy a IČO žalobkyně nebylo možno spatřit z veřejně přístupného místa, a proto jej nelze považovat za viditelné ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Označení sídla by bylo sporné i v případě, pokud by branka byla skutečně odemčená, nicméně v daném případě jednoznačně nemohlo být dostatečné, neboť vstup do zahrady vůbec nebyl možný. K namítanému porušení ustálené správní praxe žalovaný uvedl, že každý případ je nutné posuzovat individuálně. V případě sídla společnosti Maridan s.r.o. se jednalo o kancelářský objekt, kdy je dle žalovaného „*velmi pravděpodobné, že při hledání sídla společnosti nebude daná osoba váhat vejít do domu.*“ Naproti tomu v případě žalobkyně se sídlo nachází v rodinném domě se zahradou ve vilové čtvrti, a proto lze očekávat, že „*většina osob se bude na pozemek zdráhat vejít i za předpokladu, že by vrátka do zahrady byla odemčena.*“.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

16. Před věcným posouzením žaloby upozorňuje soud na to, že o typově shodné věci (označení sídla podnikatelů na adrese, na které sídlí i žalobkyně) zdejší soud již rozhodoval, přičemž považuje za podstatné odkázat na rozsudky, kterými tyto žaloby zamítl (srov. sp. zn. 52 A 3/2022, 44 A 6/2022, 44 A 3/2022, 56 A 3/2022). Závěry, které zdejší soud při zamítnutí žalob vyslovil, obstály ve své podstatě i v přezkumu před Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) (srov. sp. zn. 4 As 17/2023, 9 As 16/2023, 9 As 17/2023 a 4 As 18/2023. Soud proto bude v projednávané věci z výše uvedených rozsudků vycházet, případně z nich bude i výslovně citovat, neboť jsou pro věc tam uvedené závěry zcela příléhavé.
17. Soud nepřehlédl, že správní orgán I. stupně je v žalobě označen jako „žalovaný 2“ a o správních orgánech obou stupňů se v žalobě hovoří jako o „žalovaných“. K tomu je třeba uvést, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není žalovaný určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož náleží postavení žalovanému tomu správnímu orgánu, který rozhodl v posledním stupni. Je přitom věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, kdo je jako žalovaný chybně označen v žalobě [srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56]. Z tohoto důvodu soud v této věci jedná jako s žalovaným pouze s Krajským úřadem Středočeského kraje, který rozhodl v posledním stupni (vydal napadené rozhodnutí), a nikoliv s Magistrátem města Kladna (správním orgánem I. stupně), který postavení žalovaného nemá, třebaže tak byl v žalobě označen. Uvedené samozřejmě nebrání tomu, aby soud v rámci uplatněných žalobních bodů přezkoumal též závěry prvostupňového rozhodnutí, neboť při soudním přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
18. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
19. Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda žalobkyně spáchala přestupek podle § 62 odst. 1 písm. k) živnostenského zákona, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 31 odst. 2 téhož zákona neoznačila své sídlo obchodní firmou a IČO.
20. Jelikož zdejší soud tuto otázku již zodpověděl a s řešením se ztotožňuje a tyto závěry byly již potvrzeny i NSS, odkazuje na podrobnou argumentaci uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2022, č. j. 52 A 3/2022-36, v odstavcích 19 – 33, na základě které přijal závěr, že *„po právnických osobách jakožto umělých konstruktech, stejně jako po fyzických osobách, které se rozhodnou stát podnikateli a vstupovat tak do právních vztahů s jinými subjekty, je možné legitimně požadovat, aby učinily minimální opatření pro zajištění své alespoň hypotetické dostupnosti, a označily řádně své sídlo, a to způsobem, který bude reálně pro další osoby a orgány užitečný.“* A následně zdejší soud uzavřel, že *„že požadavek viditelnosti ve smyslu § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona bude splňovat takové označení sídla, které obsahuje základní identifikační údaje (v tomto případě obchodní firmu a IČO) ve zřetelné a srozumitelné formě a které se nachází na obvyklém místě (např. na dveřích nebo fasádě objektu, na informační ceduli před vstupem do objektu, či v recepci objektu), na kterém je možné jej reálně za přiměřených podmínek spatřit. Naproti tomu za viditelné nebude možno zejména považovat označení nečitelné, zakryté, schované či umístěné tam, kde to nelze rozumně předpokládat (např.*

na prahu dveří či na stropě) nebo kde je fakticky nepřístupné a tedy i „neviditelné“ (ze zadní strany zamčených dveří, na střeše apod.). Označení tedy nemusí být vždy viditelné z veřejného prostranství (např. ulice), aby však plnilo svůj účel, musí mít veřejnost, spotřebitelé atp. možnost toto označení za obvyklých podmínek [např. v běžnou denní dobu (avšak ne nutně trvale jako u provozovny) a po vynaložení úsilí, které lze po osobě s rozumem průměrného člověka (srov. § 4 odst. 1 občanského zákoníku)] reálně spatřit. Nepostačí formálně sídlo označit a k tomuto označení nikoho nepustit. Ke stejnému výkladu označovací povinnosti se kloní též část doktríny, podle které má mít označení sídlo např. podobu informační tabule umístěné na fasádě objektu, u památkově chráněných objektů to budou tabule osazené před danou nemovitostí, v úvahu však přichází také označení provedené v recepci objektu, která je alespoň **v době obvyklých otevíracích hodin** všem přístupná (Veřejný ochránce práv 6493/2011/VOP).‘ (DICKELT, F., SOLOMONOVÁ, K. § 31. In: KUNŠTÁTOVÁ, T., SOLOMONOVÁ, K., DICKELT, F., BALADA, L. Živnostenský zákon - komentář. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 115, marg. č. 3).“

21. K těmto závěrům pak NSS v rozsudku ze dne 15. 3. 2023, č. j. 4 As 17/2023-34, v odstavci 22, uvedl že „[p]ožadavek na viditelnost označení sídla z místa, které je veřejnosti přístupné, resp. na které je veřejnosti umožněn přístup, je dle Nejvyššího správního soudu obsažen již ve smyslu označení sídla jako takového. Aby bylo označení sídla pro osoby odlišné od podnikatele (a osoby žijící v rodinném domě) viditelné, musí být viditelné přímo z místa, na které má veřejnost přístup, protože v opačném případě nemůže plnit svoji informační funkci. Výklad, ze kterého by vyplývalo, že jakékoli označení vyžadované zákonem nemusí být viditelné pro osoby, které jsou od podnikatele odlišné, by nebyl udržitelný. Takové označení by totiž neplnilo již svoji základní funkci vyplývající ze sémantického významu slova „označení“ jako informačního sdělení, které pojmově směřuje vůči třetím osobám odlišným od subjektu, jenž má povinnost označení provést. Jinak by bylo možné považovat za viditelné označení sídla ad absurdum i takové označení, které se nachází v kuchyni rodinného domu na lednici, a které tedy uvidí pouze jeho obyvatelé.“ V tomtéž rozsudku pak v odst. 39 uzavřel, že „že označení sídla je možné považovat za viditelné tehdy, je-li viditelné z veřejně přístupného místa (veřejného prostranství), nebo z místa, k němuž je zajištěn přístup veřejnosti.“
22. Ačkoliv soud svým právním závěrem provedl jistou korekci právního názoru žalovaného, tak napadené rozhodnutí ob stojí, neboť z něj lze seznat splnění předpokladů odpovědnosti žalobkyně za posuzovaný přestupek. Nosným důvodem pro postih žalobkyně bylo to, že označení sídla nebylo viditelné, neboť bylo nepřístupné (srov. předposlední odstavec na str. 6 napadeného rozhodnutí). Úvahy žalovaného o spornosti označení i při odemčené brance jsou za těchto okolností nadbytečné.
23. V projednávané věci není sporné, že označení sídla se nacházelo v místě, které nebylo viditelné z ulice a bylo nutné vstoupit na zahradu domu, kde má žalobkyně sídlo, aby se k němu kdokoliv dostal. Z fotodokumentace založené ve správním spise přitom nelze dovodit, že by oprávněné úřední osoby při kontrole na zahradu vstoupily. Jak správně upozornil žalovaný, vstupní vrátka i vrata mají pevnou kovovou výplň pouze ve spodní části, a proto je možné dvorek před rodinným domem vyfotografovat i z ulice Vaníčková (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně v průběhu přestupkového řízení nepředložila žádný důkaz, který by vyvracel či alespoň zpochybňoval zjištění správního orgánu I. stupně, že vstupní branka byla zamčená (viz záznamy ze dne 22. 7. 2021, 10. 9. 2021 a ze dne 30. 9. 2021). Její žalobní tvrzení stran fotografií jsou toliko obecná a soud ve stejné míře obecnosti konstatuje, že z fotografického materiálu nenabyl dojmu, že by některé fotografie byly pořízeny „za popelnicemi“ či jinde na pozemku rodinného domu za brankou.

Poukazuje při tom na funkci *zoom* neboli přiblížení, pomocí které lze fotografovat objekty tak, že se zdají být od aparátu blíže, než ve skutečnosti při pořízení fotografie byly. Ačkoliv má obviněná samozřejmě právo svou obhajobu průběžně upravovat dle své libosti, soud hodnotí ve shodě s žalovaným její tvrzení o neuzamčení vrátek jako účelové (srov. str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí), neboť s ním žalobkyně přišla až se značným odstupem po zahájení kontrolních úkonů, ačkoliv šlo o možnou námitku, která se logicky nabízela a mohla být jednoduše uplatněna hned od počátku. Soud má tedy za prokázané, že branka byla v době kontroly uzamčena, čímž byl zamezen přístup k označení sídla, které tak nelze považovat za *viditelné*.

24. Pokud jde o námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu se svou dosavadní ustálenou praxí, soud upozorňuje, že rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, vyložil, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je *ustálená, jednotná a dlouhodobá* činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Přitom žalobkyní odkazované případy se týkaly označení jediného objektu na adrese Čs. armády 1979, Kladno, a tudíž se zjevně nemohlo jednat o jednotnou správní praxi zakládající legitimní očekávání ve smyslu výše uvedené judikatury. Z usnesení o zastavení přestupkového řízení vůči společnosti Maridan s.r.o., které žalobkyně přiložila k vyjádření k oznámení o zahájení přestupkového řízení, navíc nikterak nevyplývá, že by správní orgán I. stupně zastavil řízení i přes to, že bylo označení sídla umístěno až za *zamčenými* dveřmi, jak žalobkyně sugeruje v žalobě. Jediný přívlastek, které odkazované usnesení ve spojení s dveřmi používá, je *vstupní*. Uvedená praxe, které se žalobkyně domáhá, tedy nikterak není v rozporu s výše vyloženým právním názorem, podle kterého sice označení sídla nemusí být viditelné z ulice a může být např. i ve vstupní chodbě nebo na vstupních dveřích „za rohem“, jako v případě žalobkyně, musí být však možné se k němu dostat (např. i za použití zvonku, což však v případě žalobkyně nevedlo ke vpuštění na pozemek zahrady).
25. Soud pak souhlasí s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí poukázal na rozdíl mezi charakterem staveb: zatímco dům na adrese Čs. armády 1979 je víceúčelový (dle fotografie založené ve správním spise reprezentativního kancelářského charakteru), u kterého je umístování tabla s označením sídel ve vstupních prostorách zcela běžné, sídlo žalobkyně je rodinný dům v rezidenční čtvrti, který nedává nikterak tušit, že by se v něm mohlo nacházet sídlo podnikatelů, tím méně pak kde by na něm mohlo být umístěno jejich označení. Byť soud nepovažuje za zcela správný názor správních orgánů o tom, že by se spotřebitelé měli ostýchat na zvonek zazvonit či do zahrady vstoupit, neboť po osobách, které podnikatele ve vlastním zájmu vyhledávají (spotřebitelé, doručovatelé, státní orgány), lze dle soudu očekávat vynaložení přiměřeného úsilí k dosažení sídla, včetně zvonění a vstupu do zahrady či haly objektu, v intuitivnosti umístění označení je u obou objektů zřejmý rozdíl. Ačkoliv tedy lze též mít výhrady ke způsobu, jakým se žalovaný s odkazem na údajnou správní praxi správního orgánu I. stupně vypořádal (vycházel jen z dohady, že žalobkyně vlastně má na mysli řízení ve věci společnosti HELLAND s. r. o., neobstaral si upřesnění či spisovou dokumentaci a spokojil se s tím, že vůči této společnosti nebylo žádné rozhodnutí vydáno), výstižným popisem rozdílu charakteru obou domů tyto nedostatky dostatečně zhojil. Usnesení o zastavení řízení ve věci společnosti Maridan s. r. o., které do správního spisu založila žalobkyně, se totiž odvolávalo právě na shodnost s řízením ve věci společnosti HELLAND s. r. o. Jelikož se i řízení ve věci společností Kamehameha s. r. o. a BONIMAD s. r. o. týkala totožného domu na adrese Čs. armády 1979 a skončila s totožným výsledkem, jak sama žalobkyně tvrdí, soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy týkající se těchto řízení.

Jak vysvětlil výše, zastavení řízení ve věci těchto společností nemá na žalobkyninu věc žádný vliv.

Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu nevznikly. Soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2023

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně